

SNAGA ZDRAVIH ODNOSA

Mario Dučić,
ožujak 2011.

Propovijedi Crkve cjelovitog evanđelja su besplatna publikacija. Ako ih želite dobiti na svoju adresu, javite nam se.

„Slabog u vjeri primajte u svoje društvo bez osuđivanja različitih mišljenja!“

(Rimljanima 14.1)

Bez obzira u koji crkvu išli, u kojim se krugovima prijatelja kretali - jedno je sigurno: mogu postojati i uvijek će postojati različita mišljenja o istoj stvari. Često raznolikosti pogleda na neke nebitne stvari, umjesto da u međusobnim odnosima postanu izvor učenja i bogatstva, na kraju postanu predmet loših međusobnih odnosa, zamjerki, podjela, odbacivanja, neprijateljstva i, posljedično tome, razaranja Božjeg djela.

U Pismu je jasno vidljivo koje stvari Bog naziva grijehom. Postoje jasne granice,

odnosno principi, po kojima kršćani trebaju živjeti ako žele baštiniti Božje blagoslove.

Također postoje stvari u Pismu koje su ponekad nejasne ili nisu toliko važne za naš kvalitetan odnos s Bogom i oko kojih se možemo nepotrebno zaplesti te bespotrebno iscrpsti u svojim razmišljanjima i

✳ Često raznolikosti pogleda na neke nebitne stvari, umjesto da u međusobnim odnosima postanu izvor učenja i bogatstva, na kraju postanu predmet loših međusobnih odnosa, zamjerki, podjela, odbacivanja, neprijateljstva i, posljedično tome, razaranja Božjeg djela.

uvjerenjima drugih te, ako nismo pažljivi, možemo uništiti kvalitetne odnose različitosti na koje nas je Bog pozvao, pa čak i na kraju prezreti i odbaciti ljude oko sebe jer se ne slažu u nekoj određenoj stvari. Stoga je potrebno razumijevanje ispravnog ponašanja između jakih i slabih vjernika, te razumijevanje različitosti u Kristovom Tijelu, čime je moguće doprinijeti zdravim odnosima koji crkvi mogu dati novu snagu za napredak u Božjem djelu.

1. SNAGA ZDRAVIH ODNOSA JE SPOZNAJA DA ŽIVIMO ZA GOSPODINA I DRUGE OKO SEBE.

„Ako želite da je ljudima drago kada vas sretnu, onda i vama mora biti drago kada ih sretnete i to trebate pokazati.“

— Johann Wolfgang von Goethe
Često crkva može izgledati hladno i sebično da se ljudi onda zapitaju koja je razlika između svijeta i crkve?

★ **Postoji jedna velika razlika koja bi trebala biti vidljiva, a to je da vjernici ne bi trebali živjeti samo za sebe, već za Gospodina i druge ljude. Po tome će nas svijet prepoznati, razlikovati od drugih te nazvati njegovim učenicima.**

Ustvari, postoji jedna velika razlika koja bi trebala biti vidljiva, a to je da vjernici ne bi trebali živjeti samo za sebe, već za Gospodina i druge ljude. Na kraju krajeva, DNA crkve je da živimo za Kralja Kraljeva i da smo sve spremni žrtvovati za njega i ljubiti bližnje. Po tome će nas svijet prepoznati, razlikovati od drugih te nazvati njegovim učenicima .

Obazremo li se malo oko sebe možemo zaključiti da u svijetu često opstaju samo snažni i jaki; oni koji su se izgurali, progurali i pod svaku cijenu opstali bez obzira na druge oko njih. Slabe ljude često gaze, ignoriraju te iskorištavaju kako bi neki jači pojedinac uspio u svojim sebičnim nakanama. I dobro je da se zapitamo što je s nama u crkvi? Kakvi bi trebali biti odnosi između jakih i slabih u crkvi?

Dakle, nešto slično kao i u svijetu, samo s druge perspektive, unutar crkve postoje slabi i jaki vjernici. Onaj koji tvrdi da je njegova crkva sastavljena samo od jakih, pobjedonosnih kršćana je ili je lažac ili nema duha razlučivanja. Očekivati u potpunosti jake kršćane u jednoj zajednici bez ikakvih problema ili nevolja je jednostavno utopija. To može biti ponekad čežnja svih pastora i duhovnih radnika, no istina je da se u svakoj crkvi nalaze uvijek i bez iznimke slabi i jaki vjernici. Nemoguće je imati u potpunosti savršeno jaku crkvu!

I tko su ustvari slabi i jaki kršćani? Prije nego

pokušamo pronaći odgovor na to pitanje, trebali bismo prihvatiti činjenicu da smo svi u Kristovom Tijelu u nekim područjima jaki, a u nekima slabi. Također moramo biti svjesni da smo prema darovima i darovitosti različiti jedan od drugih, kao i prema milosnim učincima koje nam daje Gospodin. Upravo zato i trebamo jedni druge. Ponekad naša vjera može biti jaka pa nam neke aktivnosti s nevjernicima ne moraju smetati, ali ponekad kod nekih ljudi vjera nije toliko jaka te jednostavno takvi ljudi moraju izbjegavati određene ljude, aktivnosti ili mjesta kako bi zaštitili svoj duhovni život.

Apostol Pavao nam govori da postoje slabi i jaki kršćani. Ne smijemo sebi dopustiti razmišljanja o tome kako se riješiti slabih ili ih prezirati te izbjegavati, već bismo prvenstveno trebali težiti tome kako im pomoći u njihovom duhovnom rastu. Problem nas starijih vjernika je da smo ponekad izmoreni i nestrpljivi, zbog čega nas često nije volja raditi s novijim ljudima. Radi njihove slabosti i nezrelosti često ih znamo suditi, kritizirati te se često od njih i, pomalo licemjerno, distancirati jer ne udovoljavaju „našim standardima“ kršćanskog života. I to nikako ne smije biti stav jakih vjernika koji pripadaju Kristu.

Sličan se problem pojavio i kod rimskih kršćana u Pavlovo vrijeme. U ondašnjoj crkvi bilo je i jakih i slabih vjernika. Jaki su prezirali i osuđivali slabe, nisu im pomagali

u duhovnom rastu, a neke nisu primali čak niti u svoje društvo. Problem među njima je što su neki jači vjernici znali da idoli ništa ne vrijede niti imaju kakvu snagu. Radi takve spoznaje jednostavno se nisu previše obazirali na druge slabije vjernike te su na tržnici kupovali meso koje je prije stavljanja u prodaju bilo korišteno u ceremonijalnim žrtvenim aktivnostima, što je bio i običaj u poganskom rimskom svijetu.

Jedan dio bio je iskorišten kao žrtvu tuđim bogovima, dok je drugi dio ostao i kasnije se prodavao na tržnici. Neki su kršćani (odnosno, jaki) kupovali to meso bez ikakvih predrasuda i jeli, dok oni slabiji, koji još nisu bili učvršćeni u vjeri, nisu htjeli jesti to meso jer im je sama pomisao na to meso, odnosno ono iz čega su se izvukli, bila sablazan kao i konzumiranje te hrane koja je bila posvećena u poganskim žrtvama.

Osim hrane, bio je tu i drugi problem.

Jednima je jedan određeni dan bio poseban, dok drugima to ništa nije značilo. Pa su i

✦ **Očekivati u potpunosti jake kršćane u jednoj zajednici bez ikakvih problema ili nevolja je jednostavno utopija. To može biti ponekad čežnja svih pastora i duhovnih radnika, no istina je da se u svakoj crkvi nalaze uvijek i bez iznimke slabi i jaki vjernici.**

oko toga nastale velike polemike. Kao i primjerice danas, neki polažu određenu vrijednost na subotu, a neki na nedjelju, a neki vide svaki dan kao dan Gospodnji. Pavao nam daje jasne smjernice i kaže kako takve razlike ne bi trebale biti predmet prezira, osuđivanja, odbacivanja ili pogrde. Pavao je u svojim naputcima bio vrlo jasan: u bitnim stvarima – jedinstvo, u nebitnim – sloboda, a u svemu ljubav; ali ne fokusirajući se na sebe već na Gospodina. Zato je i ovako rekao: „Slabog u vjeri primajte u svoje društvo bez osuđivanja različitih mišljenja! Jedan vjeruje da smije sve jesti; drugi, naprotiv, koji je slab u vjeri, jede samo povrće. Koji jede sve, neka ne prezire onoga koji ne jede sve, jer ga je Bog primio među svoje. Tko si ti da sudiš tuđem sluzi? Ili stoji ili pada, stvar je njegova gospodara, a stajat će jer ga Gospodin može tako držati. Jedan, dakako, polaže veću vrijednost na jedan nego na drugi dan, a drugi polaže jednaku vrijednost na svaki dan. Samo neka svatko bude posve uvjeren u svoje mišljenje!

✦ **Pavao je u svojim naputcima bio vrlo jasan: u bitnim stvarima – jedinstvo, u nebitnim – sloboda, a u svemu ljubav; ali ne fokusirajući se na sebe već na Gospodina.**

Tko pazi na dan, činiti to radi Gospodina; tko jede sve, čini to radi Gospodina jer zahvaljuje Bogu; tko ne jede sve, ne jede radi Gospodina, i on također zahvaljuje Bogu. Ni jedan od vas ne živi samom sebi i ni jedan ne umire samom sebi, jer kao što, ako živimo, Gospodinu živimo, tako, ako umiremo, Gospodinu umiremo. Dakle: i ako živimo i ako umiremo, Gospodinu pripadamo.“ (Rimljanima 14.1-8)

I tu je čest problem u našim odnosima: mi često zaboravimo da ne živimo za sebe, već za Gospodina, što ustvari automatski znači i za druge ljude oko sebe. Dok svijet živi za sebe i samo za sebe, crkva bi trebala predstavljati potpunu suprotnost tome zato što je ona Kristovo tijelo, koje bi trebalo biti međusobno povezano njegovom ljubavi i nesebičnosti.

Kada bismo promijenili svoju spoznaju o tome da ne živimo za sebe, već da pripadamo Gospodinu, tada bi naši odnosi i djela bili uvelike kvalitetniji i učinkovitiji. No, mi često živimo i radimo za sebe, a ne za Gospodina. Zato nedostatak prihvaćanja, podnošenja slabosti i osuđivanje raznih nevažnih stavova ne bi trebali naći mjesta u crkvi, ako želimo imati snagu zdravih odnosa. Zato je Pavao i rekao: „Svaki od nas neka ugađa bližnjemu, u njegovu korist, za dobro, jer ni Krist nije sam sebi ugađao, nego je trpio...“ (Rimljanima 15.2-3) U praktičnom smislu, to znači sljedeće:

2. SNAGA ZDRAVIH ODNOSA PRIHVAĆA SLABE U VJERI.

„Slabog u vjeri primajte u svoje društvo. Bez osuđivanja različitih mišljenja!“

(Rimljanima 14.1)

Dakle, kaže Pavao, ako nekoj osobi radi svojih strahova ili slabe vjere smeta meso koje je žrtvovano drugim bogovima, onda ja takvo mesu neću kupiti i time se pred njima hvaliti, već ću imati dobar stav u vezi toga. Neću time napraviti kompromis i sebe učiniti slabijim. Neću niti praviti veliku buku, mrmljajući te osuđujući one koji su slabiji, znajući da se Kraljevstvo Božje ne sastoji samo u jelu i piću već u „miru... po Duhu Svetom.“ (Rimljanima 14.17).

Drugim riječima, potrebno je da se držimo bitnih stvari Kraljevstva. Ne bismo se trebali međusobno odbacivati ili svrstavati u pojedine grupe. To možda ponekad činimo ili otiđemo u drugu krajnost i neumorno raspravljamo uvjeravajući druge ljude u svoje stavove.

Nažalost takve samopravedne predrasude jesu veliki problem u crkvi. Često odbacujemo i preziremo jedni druge, ne zovemo u društvo jedni druge jer imamo drugačije mišljenje i drugačije poglede oko minornih stvari u Pismu. Ponekad, umjesto da stvaramo zajedničke kvalitetne odnose i gradimo Božje djelo uz prepoznavanje različitosti, svojim lošim isključivim stavovima ukazujemo da živimo za sebe, a

ne za Gospodina. Živjeti za Gospodina znači prihvaćati svaki dio njegova tijela – onaj koji je po nama bitan i onaj koji je nebitan. Ustvari, ako imamo kristolik karakter, potruditi ćemo se jedni oko drugih i oko toga da ugodimo jedni drugima. Naš cilj onda nije dokazivanje i omjer snaga, već mir među nama. I vrijeme je da promijenimo svoje stavove, jer smo svi imali prilike čuti, nažalost, previše priča o tome kako su se crkve rascijepile radi načina slavljenja, znaka crkve i sličnih nebitnih stvari.

Uvjeren sam da su takve stvari moguće radi toga što živimo sebi, a ne Gospodinu. Zato danas i postoje grupice i grupacije jakih i slabih, koji se među sobom bespotrebno sukobljavaju. Umjesto da vidimo širu sliku Božjeg Kraljevstva koje je puno različitosti darova, službi i mišljenja te stupnjeve zrelosti, mi ponekad određene ljude ne zovemo u svoje društvo ili druženje jer imamo različito mišljenje od njih oko nekih manje važnih stvari. Vrlo je bitno, dakle, da primamo slabe u vjeri,

★ **Dok svijet živi za sebe i samo za sebe, crkva bi trebala predstavljati potpunu suprotnost tome zato što je ona Kristovo tijelo, koje bi trebalo biti međusobno povezano njegovom ljubavi i nesebičnosti.**

ali ono što je najvažnije, da ne prosuđujemo neprestano nečija razmišljanja o nebitnim stvarima za Božje Kraljevstvo, odnosno o stvarima o kojima Biblija nije eksplicitna ili ih ne naglašava. Drugim riječima, ne bismo trebali raditi nešto što bi moglo uzrokovati nelagodu kod drugih, samo zato što mi imamo drugačija uvjerenja, a koja zapravo želimo drugima nametnuti kao osnovna biblijska uvjerenje. Na kraju, ljudi se često posvađaju zbog sitnica i nebitnih stvari te na taj način razaraju Božje djelo. Pavao kaže: „Ne razaraj Božjeg djela zbog jela! Istina, sve su stvari čiste, ali su zlo za čovjeka koji ih jede sa zlom savješću.“ (Rimljanima 14.20) Izvornik kaže ovako: „da je zlo ako čovjek jede s uvredama“. Drugim riječima, to je čovjek koji svojim uvjerenjem vrijeđa druge ljude. Mi često kažemo, da nas nije briga, jer to nije naša stvar i da imamo određeno uvjerenje, ali ne smijemo zaboraviti da ne živimo za sebe već za Gospodina i druge ljude. To je pravo kršćanstvo!

✦ **Kada bismo promijenili svoju spoznaju o tome da ne živimo za sebe, već da pripadamo Gospodinu, tada bi naši odnosi i djela bili uvelike kvalitetniji i učinkovitiji. No, mi često živimo i radimo za sebe, a ne za Gospodina.**

3. SNAGA ZDRAVIH ODNOSA NOSI SLABOST SLABIH I NAPREDUJE U NADI SNAGOM DUHA SVETOGA.

„Mi jaki moramo podnositi (nositi) slabost slabih, a ne sami sebi ugađati.“

(Rimljanima 15.1)

„Isus vas je prihvatio onakvima kakvi jeste, ali vas previše ljubi da vas takvima ostavi.“

— Lee Venden

U izvorniku kaže da mi jaki „nosimo“, a ne „podnosimo“ slabost slabih. Drugim riječima, slabi ne smiju i ne bi trebali uvijek biti slabi nakon nekog vremena. Pavao nas nije pozvao da mi nečiju slabost podnosimo vječno i da stalno ugađamo ljudima, jer se i sam tome protivio, govoreći Galaćanima: „Nastojim li sada steći naklonost ljudi ili naklonost Boga? Tražim li da se svidim ljudima? Kad bih još nastojao svidjeti se ljudima, ne bih bio sluga Kristov.“ (Galaćanima 1.10).

On je zapravo htio ukazati da trebamo biti voljni maknuti se od djela koja su nam ugodna kako bismo izgradili druge oko sebe, ako to i jest slučaj sa „slabima“, jer naša kršćanska uvjerenja ne smiju biti dopuštenje za hladnokrvno ponašanje prema našoj braći i sestrama u Kristu. Drugim riječima, ako je potrebno, staviti ćemo neko vrijeme svoja uvjerenja s strane kako bismo pomogli nositi njihove slabosti bilo koje prirode, znajući da ne živimo samo za sebe.

I slabi pripadaju Božjem Tijelu. Ustvari, točan kontekst slabih u ovom slučaju jesu nezreli u vjeri koji još nisu razvili duhovne mišiće, potrebne za odupiranje vanjskim pritiscima. Primjerice, ako je osoba koja je prije štovala idole postala vjernik, ona savršeno dobro zna da je spašena kroz vjeru u Krista i da idoli nemaju pravu snagu. Ali ju još uvijek, radi prošlih iskustava, može uzdrmati činjenica da je jela meso koje je prije bilo žrtvovano idolima. Ili pak ako je osoba koja je prije slavila Boga održavajući određene židovske blagdane postala kršćanin, ona dobro zna da je spašena milošću, a ne održavanjem zakona, ali ipak, kada su došli ti dani, možda se osjećala nekako prazno i nevjerno ako nije držala do tih dana. Zapravo Pavao nam govori da obje strane djeluju prema svojoj savjesti, ali njihova iskrena zabrinutost ne smije postati pravilo za cijelu crkvu. Naravno, određene stvari su bitne za vjeru i za njih se treba boriti – ali mnoge su utemeljene na osobnim razlikama i ne smije ih se legalizirati. Kako god bilo, Božja riječ nam kaže da ne možemo ignorirati jedan drugoga već ako je, u ovom slučaju, problem slabih, pomoći im u nošenju tih stvari i to po primjeru Krista: „I neka vam Bog, izvor te strpljivosti i utjehe, dadne da imate isti osjećaj jedan prema drugome po primjeru Krista Isusa, da jednodušno jednim ustima slavite

Boga, Oca Gospodina našega Isusa Krista.“ (Rimljanima 15.5-6)

U praktičnom smislu, to znači naći vrijeme za njih, ne odbacivati ih ili prezirati, ne pogrdno govoriti o njima, ne ih pustiti da sami izbore u svojih duhovnim slabostima, već ih podnositi strpljivo i s njima raditi, surađivati, primati u društvo. Treba izbjegavati grupe i grupacije, odnosno podjele. To je problem u crkvi i razlog zašto ljudi gube želju za crkvom, jer je crkva prvenstveno zajednica vjernika, u cjelini – i slabih i jakih; a ponekad jaki izguraju slabe jer ih nije volja s njima raditi i jaki se ne žele prilagoditi.

I u konačnici, slabi to mogu osjetiti, jer ih stalno prozivanje, osuđivanje i ne pozivanje u društvo čine da imaju osjećaj odbačenosti te posljedično tome otiđu iz crkve.

★ **Ponekad, umjesto da stvaramo zajedničke kvalitetne odnose i gradimo Božje djelo uz prepoznavanje različitosti, svojim lošim isključivim stavovima ukazujemo da živimo za sebe, a ne za Gospodina. Živjeti za Gospodina znači prihvaćati svaki dio njegova tijela – onaj koji je po nama bitan i onaj koji je nebitan.**

Moramo znati da ne živimo za sebe, već za i radi Gospodina. U zajedništvu ne živimo sebičnim životom, već ponekad i trebamo trpjeti u korist drugih ljudi; naravno, prema primjeru našega Gospodina Isusa Krista. Ako smo spremni na takav stav, onda ćemo imati snagu zdravih odnosa, potpunu radost i mir među sobom te u nadi napredovati u snazi Svetoga Duha. Tada nećemo biti ljudi kriticizma, samopravednosti, nestrpljivosti i mrljanja (jer upravo to i rađa beznađe u nama), već ćemo prema primjeru Krista biti strpljivi i puni svake utjehe imati potpunu radost i mir u vjeri i snagu da idemo dalje i napredujemo u Gospodinu. I kao što kaže Pismo, „Svaki od nas neka ugađa bližnjemu, u njegovu korist, za dobro, jer ni Krist nije sam sebi ugađao, nego je trpio kako stoji pisano: »Pogrde onih koji te grde pale su na me.« Usitinu, sve što je nekoć napisano, napisano je nama za

pouku, da strpljivošću i utjehom, koje daje Pismo, trajno imamo nadu. I neka vam Bog, izvor te strpljivosti i utjehe dadne da imate isti osjećaj jedan prema drugome po primjeru Krista Isusa, da jednodušno jednim ustima slavite Boga, Oca Gospodina našega Isusa Krista. Zato primajte jedni druge u svoje društvo kao što je i Krist vas primio u slavu Božju... A Bog, izvor nade, neka vam dadne potpunu radost i mir u vjeri da napredujete snagom Duha Svetoga“ (Rimljanima 15.2-7, 13)

★ **Moramo znati da ne živimo za sebe, već za i radi Gospodina. U zajedništvu ne živimo sebičnim životom, već ponekad i trebamo trpjeti u korist drugih ljudi; naravno, prema primjeru našega Gospodina Isusa Krista.**

Copyright©2011. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja. Ispis ili prosljeđivanje putem elektroničke pošte za osobnu upotrebu ili prijatelje je dopušten.

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prilog možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA

ili poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom "za propovijedi".